

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
U P R A V N O
S O D I Š Č E**

sodba I U 890/2009

Sodišče: Upravno sodišče

Oddelek: Upravni oddelek

ECLI: ECLI:SI:UPRS:2010:I.U.890.2009

Evidenčna številka: UL0003308

Datum odločbe: 29.06.2010

Senat, sodnik posameznik:

Področje: DAVKI

Institut: solidarna odgovornost - trošarina - plačnik trošarine - režim odloga plačila trošarine - trošarinski dokument - nezakonit vnos trošarinskih izdelkov

Zveza: ZTro člen 16, 17

Jedro

Pravna podlaga za naložitev plačila trošarine je v 17. členu ZTro. Navedene določbe zavezujejo prav vsakogar, ki ima kakršnokoli povezavo s trošarinskimi izdelki. Plačnik trošarine je tudi oseba, ki kupi trošarinske izdelke v smislu 16. člena ZTro. Solidarna odgovornost iz 4. odstavka 17. člena ZTro, po katerem je v primeru, če je v skladu s tem členom več oseb odgovornih za plačilo trošarine, odgovarjajo za plačilo trošarine solidarno.

Izrek

1. Tožba se zavrne.
2. Zahtevek tožeče stranke za povrnitev stroškov postopka se zavrne.

Obrazložitev

Z izpodbijano odločbo je prvostopni organ določil trošarinski dolg za 414.743 litrov plinskega olja za pogonski namen iz tarifne oznake 2710 19 41 kombinirane nomenklature carinske tarife (v nadaljevanju KNCT), z zamudnimi obrestmi, skupaj v višini 142.190,58 EUR (točka 1 izreka), ki sta ga kot solidarna dolžnika dolžna plačati a) A.A., družbenik izbrisane družbe B. d.o.o. in b) tožnik (točka 2 izreka), v roku 30 dni od vročitve, sicer bo opravljena prisilna izterjava (točka 3 izreka), s tem, da pritožba ne zadrži izvršitve in da bo o stroških postopka izdan poseben sklep (točki 4. in 5. izreka). Iz obrazložitve je razvidno, da je

prvostopni organ, na podlagi 112. člena Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 54/04 in nasl. - v nadaljevanju ZDavP-1) zaradi kršitve trošarinskih predpisov, ki jih dokazuje dokumentacija, pridobljena v carinski preiskavi, uvedel postopek trošarinskega nadzora nad pravilnim izvajanjem trošarinskih predpisov, obračunavanjem in plačevanjem trošarine za energente pri družbi B. d.o.o., kot prejemniku nezakonito vnesenih pošiljk plinskega olja, in pri samostojnem podjetniku C. s. p., kot kupcu nezakonito vnesenih pošiljk mineralnega olja. V trošarinskem nadzoru so bile ugotovljene nepravilnosti, zaradi katerih je nastala trošarinska obveznost, Carinski urad pa je na podlagi tretjega odstavka 130. člena Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 117/06 – v nadaljevanju ZDavP-2) izdal izpodbijano odločbo o odmeri trošarine.

Trošarinske dokumente o dobavah trošarinskih izdelkov – mineralnih olj slovenskim prejemnikom je po ugotovitvah prvostopnega organa, izdal dobavitelj D.. Trošarina v Republiki Avstriji ni bila plačana, ker so bila mineralna olja odpremljena v režimu odloga plačila trošarine. Ugotovitve trošarinskega nadzora in obrazložitve v zvezi s pripombami, ki jih je tožnik dal med postopkom, so navedene v zapisniku o trošarinskem nadzoru z dne 23. 2. 2007, zoper katerega je tožnik dal pripombe. Solidarni dolžnik A.A., zoper katerega se je postopek nadaljeval, ker je bil družbenik družbe B. d.o.o., ki je bila med postopkom izbrisana iz sodnega registra, ni dal pripomb.

Iz obrazložitve prvostopnega organa izhaja, da je v postopku trošarinskega nadzora carinski organ obravnaval 13 pošiljk trošarinskega blaga. Šlo je za plinsko olje za pogonski namen (tarifna oznaka 2710 19 41 KNCT), ki je bilo 14. 2. 2005, 17. 2. 2005, 28. 2. 2005, 8. 3. 2005, 10. 3. 2005, 21. 3. 2005, 25. 3. 2005, 1. 4. 2005, 6. 4. 2005, 8. 4. 2005, 15. 4. 2005, 19. 4. 2005 in 27. 4. 2005 (skupaj 414.743 litrov) vneseno v Republiko Slovenijo iz druge države članice EU – Avstrije, od koder je bilo odpremljeno v režimu odloga plačila trošarine in jih je spremljal trošarinski dokument. Prvostopni organ se sklicuje na določbe Zakona o trošarinah (Uradni list RS, št. 103/04, ZTro-UPB2 – v nadaljevanju ZTro) in sicer 5. točko 4. člena, 2. točko drugega odstavka 7. člena, 8. in 9. člen, 13.a člen, prvi in drugi odstavek 29.a člena, 29.b člen, 33., 34., 63. in 64. člen ZTro.

V skladu s četrnim odstavkom 7. člena ZTro mora gibanje trošarinskih izdelkov spremljati trošarinski dokument, ki ga opredeljuje 8. člen ZTro in ki mora biti izstavljen v petih izvodih, od katerega en izvod obdrži pošiljatelj; en izvod spremlja blago in je za prejemnika; en izvod spremlja blago in ga prejemnik potrjenega vrne pošiljatelju oziroma carinskemu organu; en izvod spremlja blago in je namenjen nadzornemu organu namembnega območja oziroma namembne države članice in en izvod je namenjen nadzornemu organu odpremnega območja. Vsebina in oblika trošarinskega dokumenta, ki ga mora izdati pošiljatelj, mora ustrezati obrazcu v skladu z Uredbo Komisije 2719/29 z dne 11. 9. 1992. Oblika in vsebina sta torej enotni, objavljeni skupaj z navodili za izpolnjevanje trošarinskega dokumenta v Prilogi 1 Pravilnika o izvajanju Zakona o trošarinah (Uradni list RS, št. 49/04 do 17/07).

Prvostopni organ navaja, da družba B. d.o.o. nikoli ni imela dovoljenja carinskega organa (pooblaščen prejemnik, trošarinsko dovoljenje, nepooblaščen prejemnik), na podlagi katerega bi lahko iz drugih držav članic EU pod režimom odloga plačila trošarine prejemala plinsko olje za pogonski namen (2710 19 41 KN). Navedena družba je imela dovoljenje pooblaščenega prejemnika samo in izključno za plinsko olje za gorivo za ogrevanje in to le v obdobju od 7. 3. 2005 do 1. 9. 2005. Kljub temu je po ugotovitvi carinskega organa na vseh 13 trošarinskih dokumentih, ki so spremljali pošiljke plinskega olja za pogonski namen, v polju 7, kot prejemnik navedena družba B. d.o.o., v polju C na izvodih št. 3 pa je zakoniti zastopnik te družbe potrdil prejem pošiljk plinskega olja za pogonski namen. Izvoda št. 3 in št. 4 obravnavanih trošarinskih dokumentov niso bili predloženi nadzornemu carinskemu organu v potrditev. Po navedenem je carinski organ ugotovil, da

je šlo za nezakonit vnos trošarinskih izdelkov v Republiko Slovenijo. Obveznost za plačilo trošarine pa je nastala, ko so bili trošarinski izdelki v Sloveniji sproščeni v porabo. Družba B. d.o.o. tudi ni vložila nobenega mesečnega obračuna trošarine, ki bi se nanašal na katerokoli drugo davčno obdobje, oziroma ni vložila obračuna trošarine, s katerim bi obračunala nastalo obveznost za obračun in plačilo trošarine za posamezno pošiljko trošarinskih izdelkov.

V nadaljevanju prvostopni organ ugotavlja, da je iz dokumentacije, pridobljene med carinsko preiskavo, razvidno, da je tožeča stranka kupila pošiljke plinskega olja za pogonski namen, ki jih je odpremil avstrijski pošiljatelj D., in so bile nezakonito vnesene v Slovenijo. Po ugotovitvah upravnega organa to dokazujejo računi o nabavljenem plinskem olju za pogonski namen, ki so bili zaseženi pri tožeči stranki in druga dokumentacija, ki je bila pridobljena med carinsko preiskavo. Količina vsake od navedenih pošiljk plinskega olja je namreč enaka količini, ki jo je kupila tožeča stranka. Iz potnih nalogov in mednarodnih tovornih listov je bilo ugotovljeno, da se je blagovni tok teh 13 pošiljk zaključil pri tožeči stranki. Datumi računov so večinoma enaki datumom na trošarinskih dokumentih, oziroma so računi datirani največ tri dni po datumu na trošarinskih dokumentih. Družba B. d.o.o. je izdala račun v sedmih primerih družbi E. d.o.o., v šestih primerih pa družbi F.. Ti dve družbi pa sta izdali dobavnice in izstavili račune za gorivo tožeči stranki, pri čemer je upravni organ ugotovil, da so podatki na računih (količina plinskega olja za pogonski namen, datum pošiljke) skladni s podatki na trošarinskih dokumentih.

Prvostopni organ je zavrnil pripombo tožnika, da ga ni mogoče šteti kot kupca trošarinskih izdelkov v smislu 6. točke tretjega odstavka 17. člena ZTro, ker je gorivo kupoval od družb E. d.o.o. in F. d.o.o.. Da je tožnik kupec nezakonito vnesenih pošiljk, po mnenju prvostopnega organa dokazujejo računi, ki sta jih izdali navedeni družbi, iz katerih je po ugotovitvah prvostopnega organa razvidno, da gre za pošiljke plinskega olja, odpremljene od dobavitelja D., s trošarinskimi dokumenti. Da je tožnik kupec in dejanski prevzemnik blaga, je razvidno tudi iz potnih nalogov in mednarodnih tovornih listov, iz katerih nedvomno izhaja, da je tožnik tudi prevoznik navedenih pošiljk trošarinskega blaga in da je bilo to blago pripeljano iz Republike Avstrije direktno v G.. To naj bi bilo tudi odločilno pri opredelitvi tožnika kot kupca nezakonito vnesenih pošiljk.

Po povedanem in na podlagi navedenih zakonskih določb je plačnik trošarine družba B. d.o.o., ker je iz druge države nezakonito vnesla trošarinske izdelke. Po 3. točki prvega odstavka 16. člena ZTro nastane obveznost za plačilo trošarine tudi takrat, ko so trošarinski izdelki nezakonito vneseni v Slovenijo iz države članice, razen v primeru, da fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti v zvezi s trošarinskimi izdelki dokaže, da je trošarinske izdelke pridobila v dobri veri. Tako je prvostopni organ tožnika kot solidarnega plačnika trošarine za navedene pošiljke mineralnega olja določil, ker je v skladu s 6. točko tretjega odstavka 17. člena ZTro plačnik trošarine tudi oseba, ki nezakonito proizvede, uvozi, vnese iz druge države članice, prevaža, proda ali kupi trošarinske izdelke v smislu 16. člena tega zakona. Če je več oseb odgovornih za plačilo trošarine, odgovarjajo za plačilo trošarine solidarno (četrti odstavek 17. člena ZTro).

Ministrstvo za finance je kot pritožbeni organ zavrnilo pritožbo tožnika kot neutemeljeno. Ni sporno, kar je ugotovil prvostopni organ po pregledu dokumentacije, da je družba B. d.o.o. prejela iz druge države članice (Avstrije) trošarinske izdelke v režimu odloga plačila trošarine. Kljub temu, da ta družba ni imela trošarinskega dovoljenja, je vsako pošiljko spremljal TD, na katerem je navedena kot prejemnik. Trošarina v Avstriji s strani pošiljatelja ni bila plačana, ker so bili trošarinski izdelki odpremljeni v režimu odloga plačila trošarine. Družba B. d.o.o. pa tudi ni plačala trošarine v Republici Sloveniji.

Trošarinski dokument je po prvem odstavku 8. člena ZTro listina, ki spremlja pošiljko trošarinskih izdelkov in ki dokazuje, da so v njej navedene vrste ter količine trošarinskih izdelkov gibljejo pod režimom odloga

plačila trošarine oziroma da so namenjene v drugo državo članico. Dokazuje pa tudi, da je v njem navedene trošarinske izdelke odpremil imetnik trošarinskega dovoljenja oziroma uvoznik oziroma oproščeni uporabnik, ali da jih je prejela oseba, ki lahko prejme trošarinske izdelke v režimu odloga, ali da so bili v njem navedeni trošarinski izdelki izvoženi. Le imetnik dovoljenja za pooblaščenega prejemnika ali imetnik dovoljenja za trošarinsko skladišče lahko prejema trošarinske izdelke iz druge države članice v režimu odloga plačila trošarine.

Ker je v polju C na hrbtni strani vsakega izvoda številka 3 trošarinskega dokumenta razvidno, da je prejem obravnavanih pošiljk potrdil zakoniti zastopnik družbe B. d.o.o., ki po povedanem, za to ni imela predpisanih dovoljenj, je ta družba tudi po mnenju pritožbenega organa plinsko olje nezakonito vnesla iz druge države članice. Poleg tega mora prejemnik trošarinskih izdelkov izvoda 3 in 4 trošarinskega dokumenta predložiti nadzornemu carinskemu organu v potrditev, česar omenjena družba ni storila, niti ni vložila obračuna trošarine oziroma ni plačala trošarine za navedene pošiljke trošarinskega blaga. Trošarinski zavezanec mora namreč trošarino za trošarinske izdelke, ki jih prejema iz drugih držav članic, obračunavati sam in sicer v davčnem obdobju, ki je koledarski mesec.

Upoštevajoč dejstva, da je bila družba B. d.o.o., navedena v polju 7 trošarinskih dokumentov kot prejemnik plinskega olja za pogonski namen, da ta družba ni imela dovoljenja carinskega organa, da je potrdila prejem obravnavanih pošiljk v Sloveniji, da so pošiljke do namembne točke v Sloveniji prišle, o prejemu trošarinskih izdelkov pa je bil obveščen odpošiljatelj, je tudi pritožbeni organ štel, da je šlo za prejem pošiljk, ki so bile v Slovenijo vnesene na nezakonit način. Zato je po mnenju pritožbenega organa v trenutku nezakonitega vnosa nastala obveznost za plačilo trošarine. Točka 3 prvega odstavka 16. člena ZTro pa določa, da obveznost za plačilo trošarine nastane tudi takrat, ko so trošarinski izdelki nezakonito vneseni v Slovenijo iz druge države članice, razen v primeru, da fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti v zvezi s trošarinskimi izdelki, dokaže, da je trošarinske izdelke pridobila v dobri veri. Po 6. točki tretjega odstavka 17. člena ZTro, je poleg oseb iz prvega odstavka tega člena plačnik trošarine tudi oseba, ki nezakonito proizvede, uvozi, vnese iz druge države članice, prevaža, proda ali kupi trošarinske izdelke v smislu 16. člena ZTro. Če je v skladu s 17. členom istega zakona več oseb odgovornih za plačilo trošarine, odgovarjajo v skladu tretjim odstavkom tega člena za plačilo trošarine solidarno. Tudi po mnenju pritožbenega organa je tožnik solidarni plačnik trošarine, ker je sporne pošiljke trošarinskih izdelkov kupil in jih sam tudi pripeljal neposredno od pošiljatelja do svojega sedeža v G..

Kot neutemeljene je zavrnil pritožbene ugovore, da je treba plačilo trošarine naložiti avstrijskemu odpošiljatelju. Nepravilnost je bila storjena v Sloveniji, zato odpošiljatelj ni odgovoren za plačilo, kljub položeni garanciji v zvezi z odlogom plačila trošarine. V skladu s 3. točko prvega odstavka 5. člena ZTro nastane trošarinska obveznost, ko so trošarinski izdelki vneseni iz ozemlja drugih držav članic v Slovenijo oziroma ob nezakoniti sprostitev v porabo v Sloveniji. V obravnavanem primeru je bilo ugotovljeno, da so bili trošarinski izdelki sproščeni v porabo v Sloveniji, s tem je nastala trošarinska obveznost, plačniki zanjo pa so določeni s 17. členom ZTro. Zato je zavrnil tudi pritožbene ugovore tožnika, da ni plačnik trošarine, saj je bilo nesporno ugotovljeno, da je bil kupec obravnavanih trošarinskih izdelkov. Poleg tega jih je sam tudi prevažal, in je tako bil seznanjen z vsebino trošarinskih dokumentov. Po mnenju pritožbenega organa se tožnik ne more sklicevati na dobrovernost, ker ni fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti. Poleg tega naj bi tožnik imel tudi poslovno znanje, saj je sodeloval pri trgovanju s trošarinskimi izdelki. Ker ZTro določa, kdo so solidarni plačniki trošarine v primeru nepravilnosti, tožnik po mnenju pritožbenega organa ne more uspeti niti z zatrjevanjem, da ni bil nikoli v poslovnem odnosu z družbo B. d.o.o., niti z navajanjem od koga je kupoval trošarinske izdelke. Pritožbeni organ je pojasnil še način upravnega sodelovanja na področju trošarin in medsebojnega obveščanja o statusu subjektov, ki lahko sodelujejo pri gibanju trošarinskih izdelkov med

državami članicami v režimu odloga trošarine. Ker carinski organ šele s predložitvijo TD izve, da je prišlo do vnosa trošarinskih izdelkov v Slovenijo, je po mnenju pritožbenega organa neutemeljen tudi očitke o malomarnem delu pristojnih carinskih organov in očitnem prelaganju posledic takšnega dela na dobroverno delovanje zasebnih družb oziroma posameznikov. Pojasnil je še, da tok fakturiranja in s tem prehajanja lastništva blaga med pravnimi osebami doma in v tujini ni bistven, ker je odločilno to, da trošarina ni bila plačana in da je blago prispelo v namembni kraj. Poudaril je, da je po določbah 17. člena ZTro plačnik trošarine pravzaprav vsak, ki ima povezavo s trošarinskimi izdelki. Določba 17. člena ZTro pa ureja razmerje med carinskimi organi na eno strani in dolžniki na drugi strani, ne posega pa v razmerja med plačniki trošarin.

Pritožbeni organ je zavrnil tudi očitke glede vodenja postopka in s tem povezan očitke o napačno in nepopolno ugotovljenem dejanskem stanju in napačni uporabi materialnih predpisov. Dodatni dokazi z zaslišanjem raznih domačih in tujih oseb ter drugi predlagani dokazi po oceni pritožbenega organa ne bi vplivali na drugačno odločitev o zadevi, saj je za odločitev pomembno le, da je kupec odgovoren za plačilo trošarine zaradi nezakonitega ravnanja s trošarinskim blagom v Sloveniji. Pritožbeni organ se sklicuje na sodbe Upravnega sodišča RS, ki temeljijo na enakem stališču. Po mnenju pritožbenega organa tudi ni sporna razlaga Direktive Sveta 91/12/EGS z dne 25. 2. 1992 s spremembami, poleg tega je bila ta v skladu z njenim namenom in cilji prenesena v določbe ZTro.

Tožnik vlaga tožbo v upravnem sporu, ker v postopku za izdajo upravnega akta zakon ni bil uporabljen oziroma je bil nepravilno uporabljen, ker se v postopku pred izdajo upravnega akta ni ravnalo po pravilih postopka, pa je to vplivalo ali moglo vplivati na zakonitost oziroma pravilnost odločitve, in ker dejansko stanje ni bilo pravilno ugotovljeno oziroma je iz ugotovljenih dejstev napravljen napačen sklep o dejanskem stanju. V tožbi navaja, da je tožnik avtoprevoznik, ki je s kupcem, drugim v nakupovalni verigi, sklenil pogodbeni odnos za prevoz tega spornega proizvoda iz Republike Avstrije v Republiko Slovenijo, poleg tega pa je sklenil tudi pogodbo o nakupu teh proizvodov po prevozu v Slovenijo. Tožnik je torej deloval kot prevoznik, kar je njegova osnovna podjetniška dejavnost, hkrati pa kot tretji kupec produkta v kupoprodajni verigi (pri čemer izrecno pojasnjuje, da je gorivo kupil izključno za lastne potrebe, to je za opravljanje svoje osnovne dejavnosti, torej prevoza tovora). Ves čas postopka je tožnik dokazoval, da je prevoz in nakup opravil v dobri veri, saj je zaupal v pristnost urejene dokumentacije, s katero se je izkazoval njegov poslovni partner, in poplačanost vseh bremen, vključno s plačilom trošarine, kar je bilo tudi prikazano v dokumentaciji, na podlagi katere se je tožeča stranka odločila vstopiti v posel tudi kot kupec proizvodov. V postopku se je izkazalo, da je prvi pravni subjekt v poslovni verigi ravnal protipravno, ker se je izkazoval z neobstoječimi in neveljavnimi dovoljenji in z lažnimi (poneverjenimi) dokumenti o poravnanih trošarinskih obveznostih. Tožnik naj bi se tako znašel v situaciji, ko mu je zaradi protipravnega ravnanja in izkazovanja z lažno dokumentacijo drugega pravnega subjekta, s katerim ni imel neposrednega poslovnega odnosa (tožeča stranka je namreč gorivo kupila od družb E. d.o.o. in F. d.o.o., in ne posredno od družbe B. d.o.o.), naknadno naložena obveznost plačila visokega zneska trošarinskih dajatev, ki naj bi bile glede na dokumentacijo, s katero je posloval prodajalec, bodisi že plačane bodisi je bilo njihovo plačilo oproščeno oziroma odloženo. Ob tem tožnik meni, da pristojni organi države pri poslovanju družb F. d.o.o., E. d.o.o., in B. d.o.o. niso odkrili nobenih nepravilnosti in tudi niso storili tistega, kar se od njih upravičeno pričakuje z vidika učinkovitega nadzora nad trošarinskim prometom.

Tožena stranka svojo dolžno skrb za zakonitost poslovanja, za nadzor nad trošarinskim prometom in za zagotavljanje izpolnjenosti kriterijev pravne države zamenjuje z objektivno odgovornostjo sicer subjektivno neodgovornega in najranljivejšega pravnega subjekta v poslovni verigi, to je končnega kupca. Po mnenju tožnika tožena stranka napačno uporabi materialno pravo, to je določbo 1. točke 1. odstavka 16. člena ZTro v

delu, ki se nanaša na opravljanje dejavnosti v zvezi s trošarinskimi izdelki, saj jo razlaga v smislu, da gre za opravljanje s katerokoli dejavnostjo. Zakon povsem jasno določa, da izjema ne velja v primeru, če fizična oseba opravlja dejavnost v zvezi s trošarinskimi izdelki. Tožeča stranka namreč za opravljanje dejavnosti, to je trgovina na debelo s trdimi, tekočimi in plinastimi gorivi, ni registrirana, kot glavno dejavnost ima registrirano dejavnost cestno motornega prometa. Nepopolno je ugotovljeno dejansko stanje, saj ni bilo upoštevano dejstvo, da je tožeča stranka hkrati s plačilom za trošarinske izdelke plačala tudi trošarino in ostale dajatve. Tožeča stranka ni imela prav nobenega razloga, da bi podvomila v zakonitost poslovanja družb F. d.o.o. in E. d.o.o., saj sta razpolagala z vso potrebno dokumentacijo, poleg tega je bilo na računih jasno navedeno, da je v ceno vključen DDV in trošarina. Prav tako tožnik ne more biti odgovoren za dejstvo, da družba B. d.o.o., ni poslovala v skladu z določbami ZTro, s katero hkrati sam ni bil v nobenem neposrednem poslovnem odnosu. To bi po tožnikovem mnenju dejansko pomenilo uveljavitev objektivne odgovornosti, kar pa naj bi bilo v nasprotju z določbami ZTro, Zakona o prekrških ter Kazenskega zakonika. Sklepno sodišču predlaga, naj opravi narok za glavno obravnavo in odpravi izpodbijano odločbo ter postopek zaradi naknadnega obračuna trošarine in obresti ustavi, odpravi odločbo pritožbenega organa in toženi stranki naloži plačilo stroškov postopka.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri razlogih izpodbijane odločbe in sodišču predlaga, naj tožbo kot neutemeljeno zavrne.

V odgovoru na odgovor tožene stranke na tožbo tožeča stranka predlaga sodišču, naj izda zamudno sodbo, saj odgovor na tožbo ni obrazložen (277. člena Zakona o pravnem postopku, Uradni list RS, št. 73/07 – ZPP-UPB3 in 45/08 – v nadaljevanju ZPP).

Tožba ni utemeljena.

Sodišče se z razlogi izpodbijane odločbe strinja in se v izogib ponavljanju nanje sklicuje (drugi odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu – Uradni list RS, št. 105/06, v nadaljevanju ZUS-1).

Dejansko stanje med strankama ni sporno: v obravnavani zadevi je šlo za trinajst pošiljk trošarinskih izdelkov, ki so se gibali pod režimom odloga plačila trošarine in sicer od osebe iz druge države članice (Avstrije) v Slovenijo. Pošiljke so spremljali trošarinski dokumenti.

V vseh primerih je bil en izvod trošarinskega dokumenta potrjen s strani prejemnika, to je družbe B. d.o.o. in vrnjen tujemu pošiljatelju. V postopku je bilo tudi nesporno ugotovljeno, da družba, ki je potrdila prejem trošarinskih izdelkov, trošarine zanje ni poravnala in da potrjen izvod trošarinskega dokumenta ni bil predložen v potrditev nadzornemu organu, to je carinskemu uradu. Za sporne pošiljke trošarina ni bila plačana, trošarinski izdelki pa so bili sproščeni v porabo v Sloveniji. V postopku je bilo nesporno ugotovljeno tudi, da je bil tožnik v obravnavanem sporu prevoznik in (zadnji) kupec trošarinskih izdelkov. Posel je tekel tako, da se je blago verižno preprodajalo in je bilo večinoma istega dne, ko je bilo prevzeto v Avstriji, prepeljano v G., kjer ima tožeča stranka registriran sedež dejavnosti; na mednarodnih tovornih listih, ki so bili izdani za obravnavane pošiljke pa je tožnikov naslov vpisan kot razkladišče v namembnem kraju. Istega dne, ali najkasneje tretji dan po datumu trošarinskega dokumenta so bili tožniku že izdani računi za nakup trošarinskih izdelkov s strani družb F. d.o.o. in E. d.o.o.. Na podlagi tako ugotovljenega dejanskega stanja je carinski urad solidarno zavezal k plačilu trošarine prejemnika blaga, to je družbo B. d.o.o. oziroma njenega družbenika A.A., in kupca blaga, ki je bil istočasno tudi prevoznik tega blaga, to je tožečo stranko.

Po drugem odstavku 16. člena ZTro se trošarina, če je v zvezi s prevozom trošarinskih izdelkov med državami

članicami prišlo do nepravilnosti, zaradi katerih je treba v skladu s prvim odstavkom tega člena obračunati trošarino, obračuna v skladu s tem zakonom, če je nepravilnost storjena na ozemlju Slovenije ali je bila nepravilnost odkrita v Sloveniji pa ni mogoče ugotoviti v kateri državi članici je bila dejansko storjena ali je bila pošiljka odpremljena v drugo državo članico iz Slovenije, pa ni prispela v namembni kraj in ni mogoče ugotoviti v kateri državi članici je bila dejansko storjena nepravilnost. Gibanje trošarinskih izdelkov ureja IV. poglavje ZTro. Po 2. točki drugega odstavka 7. člena tega zakona se trošarinski izdelki med Slovenijo in drugimi državami članicami lahko gibljejo pod režimom odloga plačila trošarine od osebe iz druge države članice, ki v skladu z zakonodajo te države lahko pošilja trošarinske izdelke pod režimom odloga plačila trošarine, imetniku trošarinskega dovoljenja v Sloveniji ali pooblaščenemu ali nepooblaščenemu prejemniku v Sloveniji ali drugi osebi v drugi državi članici preko Slovenije. Pošiljko trošarinskih izdelkov mora spremljati trošarinski dokument (8. člen ZTro). Navedene določbe urejajo pravilen postopek gibanja trošarinskih izdelkov v sistemu odloga plačila trošarine.

V obravnavanem primeru je nesporno, da je bila nepravilnost storjena na ozemlju Slovenije, saj je v Sloveniji prišlo do nezakonite potrditve prejema trošarinskih proizvodov, prav tako pa so bili ti proizvodi, ne da bi bila plačana trošarina, sproščeni v porabo v Sloveniji. Ob tako ugotovljenem dejanskem stanju pa so tudi po presoji sodišča izpolnjeni zakonski pogoji na podlagi katerih je carinski urad zavezal tožečo stranko k plačilu trošarine. Tožbeni ugovori so neutemeljeni, kolikor so enaki pritožbenim in jih sodišče zavrača iz enakih razlogov kot pritožbeni organ.

Zmotno je tožnikovo stališče, da je ravnal v dobri veri (3. točka prvega odstavka 16. člena ZTro) in da ni odgovoren za plačilo trošarine, upoštevajoč zgolj dejstvo, da je bil zadnji kupec trošarinskih izdelkov.

V obravnavanem primeru so bili trošarinski izdelki sproščeni v porabo v Sloveniji, s tem pa je nastala trošarinska obveznost. Trošarinski izdelki so do namembne točke v Sloveniji tudi nedvomno prišli, ob prejemu trošarinskih izdelkov je bil tuj odpošiljatelj tudi obveščen z izvodom 3 trošarinskega dokumenta in se je na ta način gibanje trošarinskih izdelkov zaključilo. Trošarinska obveznost je torej nastala zaradi nezakonitega vnosa trošarinskih izdelkov v Slovenijo, zato je pravilna uporaba 16. člena ZTro iz poglavja VI. - nastanek obveznosti za obračun in plačilo trošarin ter 17. člena istega zakona iz poglavja VII – plačniki trošarine. Da so bili nameni in cilji Direktive Sveta 92/12/EGS z dne 25. 2. 1992 s spremembami preneseni v določbe ZTro, pa je pojasnil že pritožbeni organ.

Tožnik sicer zatrjuje, da ni registriran za opravljanje prodaje s trošarinskimi izdelki in da je njegova osrednja dejavnost prevoz tovora, vendar pa je po presoji sodišča moral vedeti, upoštevajoč dejstvo, da je prevažal trošarinske izdelke, ki jih je spremljal trošarinski dokument, da gre za poseben postopek odloga plačila trošarine, da se je kupoprodajni posel zgodil na isti dan, da je bil tretji in zadnji kupec v verigi, iz česar je brez dvoma lahko sklepal, da je takšno poslovanje lahko vprašljivo. Tožnik se na dobrovernost kot samostojni podjetnik ne more sklicevati (3. točka prvega odstavka 16. člena ZTro – na dobrovernost se lahko sklicuje le fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti; gre torej zgolj za izjemo). Pravna oseba se torej na dobrovernost ne more sklicevati, ne glede na to, s kakšno dejavnostjo se ukvarja. Tožnik je samostojni podjetnik, ki pa je sodeloval v trgovanju s trošarinskimi izdelki, saj jih je tudi prevažal in uskladiščil v svojem bencinskem servisu in zato ne gre za osebo brez kakršnega koli poslovnega znanja. Vprašanje subjektivne odgovornosti plačnika trošarine v upravno pravnem postopku, v katerem se obveznost za plačilo trošarine ugotovi na podlagi določb ZTro, ni pomembno. Določbe ZTro neposredno določajo plačnike trošarine v primeru nepravilnosti. Morebitna druga odškodninska odgovornost drugih oseb, ki so pri poslu sodelovale, je stvar drugih postopkov in ne obravnavanega in nanj tudi ne vpliva.

Nadalje sodišče določbo četrtega odstavka 17. člena ZTro razume tako kot carinski organ: da lahko med morebitnimi plačniki trošarine iz tretjega odstavka 17. člena ZTro izbere več plačnikov kot solidarnih zavezancev za plačilo trošarine, kot v obravnavanem primeru, ko se je carinski urad odločil, da k plačilu trošarine zaveže prejemnika blaga oziroma družbenika družbe B. d.o.o. in tožnika. Prav tako ni podlage za izdajo zamudne sodbe, upoštevajoč prvi odstavek 22. člena ZUS-1, po katerem se za vprašanja postopka, ki niso urejena s tem zakonom, (le) primerno uporabljajo določbe ZPP.

Sodišče ni sledilo tožnikovemu predlogu za razpis glavne obravnave, ker po mnenju sodišča izvedba te ne bi v ničemer pripomogla k rešitvi tega upravnega spora. Ugotovljeno dejansko stanje, ki je podlaga za izpodbijano odločitev, med strankama ni sporno. Tudi po presoji sodišča so ugotovljena vsa pravno pomembna dejstva, ki so potrebna za presajo zakonitosti v tem upravnem sporu izpodbijane odločitve upravnega organa (59. člen ZUS-1).

Po povedanem je odločitev tožene stranke pravilna in na zakonu utemeljena, tožbeni ugovori pa neutemeljeni, zato je sodišče tožbo zavrnilo kot neutemeljeno na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1.

Odločitev o stroških temelji na 25. členu ZUS-1.

Datum zadnje spremembe: 28.03.2019